U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. B.,** zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 11. 2018, č. j. 75 Az 9/2017 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-182/ZA-ZA11-HA08-2017, zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně poukazoval na vady v řízení před žalovaným a před krajským soudem. Žalovaný nejednal se zástupcem stěžovatele, a to i přesto, že žalovanému byla předložena plná moc. Stěžovatel dále

poukázal na obtíže spojené s podáváním žádostí o pobytové oprávnění v zemi původu, kterými se měl krajský soud zabývat. Vytýkal krajskému soudu, že se řádně nezabýval jeho důkazními návrhy. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém neshledal kasační námitky důvodné. Navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. zamítnout pro nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský

soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na vady v řízení před žalovaným a krajským soudem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se ani žalovaný ani krajský soud nedopustili žádných vad, pro které by bylo třeba jejich rozhodnutí zrušit. Jejich postup plně odpovídal judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[10] Krajský soud řádně vypořádal i žalobní námitku vytýkající žalovanému, že nejednal se zástupcem stěžovatele. Soud mj. uvedl, že „*správní spis předmětné zplnomocnění právního zástupce žalobce neobsahuje. Ze správního spisu a rovněž z vyjádření žalovaného k žalobě plyne, že žalobce se v průběhu předmětného řízení o svém právním zástupci nikdy nezmínil a ani právní zástupce žalobce v průběhu správního řízení nikdy žalovaného nekontaktoval. Žalobce před žalovaným vystupoval opakovaně, účasti právního zástupce se nedovolával. Uvedené svědčí pro to, že žalobce žalovanému existenci právního zastoupení nesdělil. Z výše konstatovaného plyne, že právo na právní zastoupení žalobce nebylo žalovaným nikterak porušeno či mařeno.*“ S uvedeným hodnocením se zdejší soud ztotožnil.

[11] Stejně tak se krajský soud řádně a správně vypořádal i s námitkami poukazujícími na komplikace při podávání žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu v Mongolsku. Zdejší soud ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění, ale rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, přičemž prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád jiné nástroje (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 – 83, či ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 55).

[12] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu posuzoval krajský soud i návrhy na provedené dokazování. Řádně odůvodnil, z jakého důvodu nepovažoval za nutné vyhovět důkazním návrhům stěžovatele, přičemž zdejší soud se s jeho odůvodněním ztotožňuje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 Ads 85/2013 - 33; ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104; ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 32/2012 - 33; ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006 - 90; či rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp. zn. III. ÚS 150/93, 49/2 SbNU 87; sp. zn. IV. ÚS 185/96, 131/6 SbNU 461; sp. zn. II. ÚS 213/2000, 19/25 SbNU 143; sp. zn. I. ÚS 549/2000, 63/22 SbNU 65; sp. zn. IV. ÚS 219/03, 25/32 SbNU 225, či sp. zn. II. ÚS 152/15).

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu